

De rechtbank van eerste aanleg te Brugge, **EERSTE KAMER**, heeft het hiernavolgend vonnis verleend :

In de zaak A.R. nr. 04/418/A :

**De GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE
INSPECTEUR**

bij het **MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP** van de afdeling Ruimtelijke Ordening voor de Provincie West-Vlaanderen, Werkhuisstraat, 9 te 8000-BRUGGE, woonstverkiezend op het kantoor van zijn raadsman Meester , advocaat te hiernagenoemd;

- eiser;

X hebbende als raadsman Meester , advo-
caat te ,
voornoemd;

tegen:

Luc,

geboren te op , wonende te

- verweerder;

- hebbende als raadsman Meester , advocaat
te

--oOo--

1. **RECHTSPLEGING.**

Gelet op de inleidende dagvaarding, rechtsgeldig betekend aan ver-

weerder, op 30 januari 2004.

De vordering werd regelmatig overgeschreven te , tweede kantoor der Hypotheken, op 03 februari 2004, onder nr - T -

De rechtbank nam kennis van het dossier van de rechtspleging en van de door partijen overgelegde bundels.

Partijen werden gehoord in hun middelen bij monde van hun raadsman in de openbare terechtzitting van 08 februari 2005.

Artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

2. BIJZONDERSTE GEGEVENS VAN DE ZAAK.

Verweerder is eigenaar/bezitter van een weidegrond gelegen te , volgens het gewestplan gelegen in agrarisch landschappelijk waardevol gebied, zoals vastgesteld bij K.B. van 05.02.1979.

Op 24.12.1997 wordt proces-verbaal opgemaakt waarbij wordt vastgesteld dat de voormelde weide aanzienlijk is opgehoopt tot op een hoogte van een halve meter.

De weide is bijzonder interessant voor weidevogels.

In de aarde blijkt een groot aantal steenblokken aanwezig te zijn en blijkt verweerder niet te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning voor het uitvoeren van de ophoping.

Waarschijnlijk werden meer dan honderd vrachtwagens aarde op de weide afgevoerd, waaromtrent diverse processen-verbaal werden opgemaakt.

Als architect is verweerder op de hoogte dat voor dergelijke werken een stedenbouwkundige vergunning dient te worden afgegeven.

De voormelde feiten vormen een inbreuk op art. 99 DORO.

De vordering van eiser ex art. 151 juncto art. 149§1 DORO sterkt ertoe:

- de staking te horen bevelen van de handelingen welke kennelijke inbreuken vormen op de stedenbouwkundige bepalingen, i.h.b.:

1° verweerders zich te zien en te horen veroordelen tot het staken van het strijdige gebruik om zonder in het bezit te zijn van een voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te , op het perceel gelegen te , het reliëf van een weide te hebben gewijzigd door een aanzienlijke ophoping over een grotere oppervlakte;

2° verweerder zich te zien en te horen veroordelen, voormeld

perceel te herstellen in de vorige toestand, meer bepaald:

- * het afgraven van de aangevoerde materie;
- * het verwijderen ervan van het terrein naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats;
- * het herstellen van het maaiveld met teelaarde.

binnen een termijn van twee maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen beschikking, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging.

- 3° eiser machtiging te horen verlenen om overeenkomstig art. 153 DORO ambtshalve over te gaan tot afbraak van de hierboven beschreven bouwwerken zo verweerder in gebreke blijft en dit op kosten van verweerder.
- 4° te horen zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder.
- 5° verweerder te horen veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

Standpunt verweerder.

Hij kocht het weiland in 1995. Op 18.08.1995 vroeg hij aan het college van burgemeester en schepenen toestemming op de gronden op te hogen. Hij wenste dit te doen om landbouwtechnische redenen.

Op de zitting van 4.09.1995 oordeelde het college van burgemeester en schepenen dat er voor een niveauverhoging van minder dan 50 cm geen bouwvergunning vereist is. Toch werd hem de toelating verleend.

Diensvolgens liet hij grond opvoeren, zeker geen vervuilde grond.

Het was oorspronkelijk de bedoeling de weide met ongeveer 40 cm. op te hogen, doch deze optie werd niet doorgevoerd. Er werd al bij al zo'n 6 cm. opgehoogd.

De aangevoerde grond werd niet bovenop de bestaande vegetatie gevoerd maar onder de bovengrond aangebracht.

Het resultaat is perfect. De werkzaamheden waren evenwel een doorn in het oog van de heer die eind 1997 strafklacht neerlegde. Hij werd daarin blind gevolgd door eiser die de huidige herstellvordering inleidde.

Het strafdossier werd geseponeerd.

In eerste instantie werpt verweerder de nietigheid van de dagvaarding op.

Uit de samenlezing van art. 43.2° en 702.1° Ger. W. volgt dat de dagvaarding moet vermelden: de naam, de voornaam, het beroep, de woonplaats en, in voorkomend geval de hoedanigheid van de verzoevende partij.

Het ambt is nooit drager van burgerlijk rechten.

De dagvaarding is niet alleen nietig maar moet ook als onbestaande beschouwd worden.

Er is gewis sprake van belangenschade.

De vorderingen, zoals deze, worden niet beslist door de plaatselijke inspecteur, maar door de gewestelijke directie, bevoegd voor gans het Vlaamse grondgebied, die de touwtjes van het vervolgingsbeleid in handen houdt, resp. de centrale juridische afdeling.

Ten gronde meent verweerder dat er een schending is van de motiveringsplicht.

Eiser vordert het staken van het 'strijdig gebruik' terwijl onduidelijk wat 'strijdig gebruik' is. Bepaalde functiewijzigingen zijn aan een vergunning onderworpen, doch hier is er geen functiewijziging.

Voor een bescheiden ophoging is geen stedenbouwkundige vergunning vereist.

Eiser brengt ook geen enkel bewijs voor van de oorspronkelijke toestand.

Eiser steunt zich op een proces-verbaal daterende van tijdens de werken, terwijl enkel het eindresultaat van belang is. Er werd enkel met 6 cm. opgehoogd.

Er is geen sprake van een aanmerkelijke reliëfwijziging noch van het veroorzaken van enige hinder.

Verweerder besluit tot de ongegrondheid van de vordering van eiser.

In een tweede conclusie stelt verweerder dat de vordering van eiser verjaard is. Het betreft een aflopend misdrijf van de jaren 1997-98 dat na 5 jaar verjaard is.

De rechtbank is niet gevat door een eventueel instandhoudingsmisdrijf.

In de meest ondergeschikte orde verwijst verweerder naar art. 149 § 1 DORO dat stelt dat de rechter de herstelmaatregel kan bevelen.

Standpunt eiser.

Eiser schetst uitgebreid de historiek die tot zijn huidige vordering hebben geleid.

De vordering is wel ontvankelijk. Het is immers van geen belang wie de functie van gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur uitoefent.

Verweerder heeft er geen enkel belang bij om dit te weten. De functie werd op het ogenblik van de dagvaarding uitgeoefend door de heer

In rechte verwijst eiser naar het arrest van het Arbitragehof dd.

22.07.2004 in verband met de schending van de grondwet door enkele bepalingen van het DORO.

Ten gronde stelt eiser dat aanmerkelijke wijzigen van het reliëf vergunningsplichtig zijn.

De reliëfwijziging van 6 cm. is een aanmerkelijke reliëfwijziging.

De werken werden niet uitgevoerd volgens de toelating gegeven door het college van burgemeester en schepenen.

In casu gaat het om 220 vrachtwagens van 10m³. aarde, vervuild met steenpuin en hout. Daardoor verloor de weide haar functie als waterrijk gebied.

In ondergeschikte orde beroept eiser zich op de onwettelijkheid van de vergunning van het college van burgemeester en schepenen dd. 04.09.1995.

Er wordt verwezen naar art. 14 Decreet Natuurbehoud en het decreet van 18 juli 2003.

In een volgende conclusie wordt geponeerd dat de vordering geenszins verjaard is, waarbij opnieuw wordt verwezen naar het geciteerde arrest van het Arbitragehof.

Verder betwist eiser de door verweerder ingenomen standpunten en volhardt hij in zijn vordering.

3. BEOORDELING.

A. Ontvankelijkheid - nietigheid van de dagvaarding.

De vordering werd volgens de termen van de inleidende dagvaarding ingesteld door De GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP van de ruimtelijke orde voor de Provincie , Werkhuisstraat, 9, te 8000 Brugge.

De stedenbouwkundig inspecteur beschikt over de nodige hoedanigheid en het nodige belang in de zin van art. 17/18 Ger. W. om een vordering voor de rechtbank van eerste aanleg in te stellen, hetgeen o.a. voortvloeit uit art. 151 DORO.

Die bevoegdheid wordt terzake dan ook niet betwist, maar wel het feit of de stedenbouwkundig inspecteur de zaak al dan niet dient in te leiden volgens de regels bepaald 43,2° en in artikels 700 e.v. Ger. W.

Eiser terzake kan derhalve in rechte treden, doch dit houdt niet in dat hij niet afdoende zou moeten kunnen geïdentificeerd worden en dat de voorschriften van art. 700 ev. B.W., en meer bepaald die van art. 702, 1° Ger. W. alsook die van art. 43,2° Ger. W. niet zouden moeten nageleefd worden.

Naam, voornaam en de woonplaats van de eiser, alsook zijn hoedanig-

heid, dienen in het dagvaardingsexploot vermeld te zijn.

Die voorschriften zijn op straffe van nietigheid voorgeschreven.

Verweerder moet met zekerheid kunnen nagaan of hij in rechte wordt aangesproken door een persoon die daartoe de door de wet bepaalde bevoegdheid bezit.

Uit het voorgaande blijkt dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar over de nodige bevoegdheid en belang beschikt. Wie nu als fysische persoon, achter de stedenbouwkundig inspecteur zit, is gemakkelijk te achterhalen, naar analogie met art. 703 Ger. W.

De dagvaarding laat geen twijfel toe over de eisende overheid, gekend naar naam en adres.

Bovendien blijkt uit art. 3, laatste lid M.B. dd. 18.07.2000 dat in geval de voor het grondgebied van een provincie aangestelde stedenbouwkundige inspecteur afwezig of verhinderd is hij vervangen wordt door de voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest aangestelde stedenbouwkundige inspecteur. Wanneer die laatste afwezig of verhinderd is, wordt hij door de directeur-generaal van de Administratie Ruimtelijke Ordening..., vervangen.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is bijgevolg slechts bevoegd bij afwezigheid of verhindering van de plaatselijk bevoegde inspecteur.

In casu blijkt eiser te zijn opgetreden als gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, bevoegd voor de provincie, zodat omtrent de bevoegdheid van huidige eiser geen problemen kunnen rijzen en gelet op de gemakkelijk te achterhalen identiteit over de persoon van gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur en het feit dat hij blijkbaar niet afwezig of verhinderd was, evenmin problemen kunnen rijzen.

Door het niet vermelden van de fysische persoon achter de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur wordt verweerder ook in geen enkel recht geschaad.

De door verweerder ingeroepen exceptie is derhalve ongegrond.

Volledigheidshalve ware het niettemin nuttig en praktisch dat de identiteit van de persoon van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur toch in de dagvaarding zou worden vermeld, samen met zijn hoedanigheid, gelet op de mogelijkheid persoonlijk aansprakelijk te kunnen worden gesteld voor zijn lichtzinnig, onoordeelkundig procederen.

De dagvaarding is niet nietig en de vordering van eiser is ontvankelijk.

B. Verjaring.

Volgens verweerder betreft het een aflopend misdrijf, zijnde een misdrijf dat op een bepaald ogenblik door één enkel feit voltrokken is.

In casu staat men geenszins voor een aflopend misdrijf maar voor een voortdurend misdrijf.

Nu wetswijziging van 4 juni 2003 de strafsanctie voor het instandhouden van de opgesomde stedenbouwkundige misdrijven opheft, tenzij onder bepaalde voorwaarden, betekent dat nog niet dat er van een voortdurend misdrijf geen sprake meer zou zijn.

Bovendien kan de verjaring slechts beginnen lopen vanaf de inwerkingtreding van de wet dd. 04.07.2003, zijnde 22.08.2003.

De vordering van eiser is dan ook niet verjaard.

C. Ten gronde.

Verweerder heeft wijzigingen aan het reliëf aangebracht. Partijen zijn het erover eens.

Hij heeft op zijn weiland, groot 24.727 m², 220 vrachtwagens van 10m³ grond aangevoerd.

Volgens art. 99 § 1 DORO is het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf vergunningsplichtig. Het voornoemd artikel bepaalt verder dat als aanmerkelijke reliëfwijziging wordt beschouwd elke aanvulling, ophoping, uitgraving of uitdieping die de aard of de functie van het terrein wijzigt.

Partijen zijn het er blijkbaar over eens dat het weiland met ongeveer 6 cm is verhoogd.

Die geringe ophoging van het weiland kan niet als een aanmerkelijke reliëfwijziging worden beschouwd.

Een verhoging over dergelijke oppervlakte van bijvoorbeeld een 10-tal cm. is zelf praktisch niet merkbaar.

Bovendien blijkt dat verweerder de aangevoerde grond onder de aanwezige grond heeft aangebracht, zodat uiteraard in de kortste tijd het weiland het oorspronkelijke uitzicht terugkreeg.

De aard noch de functie van het weiland werden door het ophogen gewijzigd.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat eiser zelfs geen ophoging van het weiland bewijst. Het proces-verbaal waarop hij steunt dateert van tijdens de ophogingswerken, toen de werken nog niet voltooid waren. Het uiteindelijk resultaat werd evenwel nooit nagegaan (hoogteverschil in vgl. met oorspronkelijke toestand).

Een hinder/storing door de geringe ophoging van het weiland wordt absoluut niet bewezen.

Het ophogen van de weide van verweerder was dan ook niet vergunningsplichtig, zodat de vordering van eiser als ongegrond dient afgewezen te worden.

- = o O o = -

OM DEZE REDENEN:

De Rechtbank,

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Alle strijdige en meeromvattende besluiten verwerpend als ongegrond, niet terzake dienend of overbodig.

Verklaart de vordering van eiser *ontvankelijk*, doch *wijst deze af* als ongegrond.

Veroordeelt eiser tot het betalen van de gedingskosten die in zijn hoofde niet dienen begroot te worden vermits deze hem ten laste blijven en *begroot* deze kosten in hoofde van verweerder op 174,76 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, spijs alle verhaal en zonder enige borgstelling.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge, op acht februari tweeduizend en vijf.

Waar aanwezig waren :

, alleenrechtsprekend rechter;

, griffier.